

Augsburg, 28. November 1566

An Johannes Crato von Krafftheim

UB Breslau, Ms. 9820 (Rehdigeriana 246), Nr. 324 (fol. 430r-v).

Clarissimo viro, D. Ioanni Cratoni, Archiatro Caesareo etc. Domino et amico suo colendo.
Wien.

S. Excellentia tua finem dedicationis Isocratiae iampridem et saepius ex me intellexit: non captationem muneris alicuius, sed obseruantiam debitam Caesareae Maiestatis, et Reipublicae studium, et priuatam φίλοτιμίαν. Itaque ne teruncium quidem expetiui, sed te autore aliquid expectaui, sed minimè tantum, quantum scribis. Hanc enim Isocratis intempesteinam, id est, seram editionem, ipse vix 30 assibus aestimo, et qui Caesareum fauorem multis talentis paeferam, quī non possum siue poculum, siue quod aliud Imperatoriae Maiestatis monumentum, quod et retinere necesse sit, et sine vanitate ostentari possit, non summa cum obseruantia et animo gratissimo accipere? Nummis enim etsi non abundo, nunc praesertim, cum neptis ex sorore, mihi elocanda est: magnum tamen vectigal erit parsimonia. Monimentum autem Caesareae liberalitatis et clementiae (modò nota aliqua Caesarea insignatur) vel tenuissimum, et mihi et toti familiae meae non honorificentissimum esse non poterit. Quamobrem Caesareae Maiestati eas ago gratias, non quas debeo, sed quas possum, itemqüe generosissimo D. Harrochio, et Excellentiae tuae, quae caeteris suis in me officijs, si hoc etiam addiderit, vt munere gratias agendi pro me fungatur: πολλαπλασίων ὑπ' ἐμοῦ ὡφλήσεται ἡ χάρις. Cantheri opus, adolescentis egregij, quem D. Zwingerus maximi facit, vt meretur, rectè paeferetur paruo et inculo libello meo. D. autem Harrochio me et excuses velim et (si videbitur) commendes. Quod nunc per ignorantiam praetermissum est, fortasse in luculentiore scripto paestabitur. Operam enim do, quantum licet, et in me est, vt Isocrates graecolatinus, itemqüe Demosthenes et Aeschines graecolatini, grandiore forma cum commentariolis meis breui edantur. Quorum dedicatione, hoc ipso οἱ πάλαι προσπεφωνημένοι se indignos esse declarant, quòd et me et lucubrationes illas saepius editas, ita contempserunt, vt offerentem aliquo meo sumptu ornatas, ne responso quidem dignati fuerunt, an accepissent. Autores, oratorum Graeciae principes, qui et politica et historica, vtinam non nostris temporibus partim similia, partim necessaria, tractant, Imperatorem Maximilianum patronum postulare videntur, non vt Wolfius inauretur (Id enim optare his temporibus, improbitatis fuerit) sed vt Musas adhuc dijs curae esse appareat, et adolescentia maiore studio et meliore cum spe eas colere non desistat. Praemij siue aliquid, siue prorsus nihil accesserit, paeclarè mecum actum putabo, modò Caesarea Maiestas, pro diuina clementia sua meum studium non aegrè ferat. Quam vt Deus Opt[imus] Max[imus] tueatur, gubernet, viribus, successibus, et longitudine vitae ad salutem et felicitatem Germaniae ac totius Christiani orbis augeat, ex animo precari nunquam intermittam. Vale. 28 Nouembris. 1566. De priuilegijs penè oblitus eram: gratissimum mihi est studium tuum. Mihi verò priuilegijs nihil est opus. Quòd enim à pluribus meae lucubrationes exciduntur: eò pluribus commodant, meumqüe nomen (si quod est) magis illustrant. Suum negocium ipsi typographi agant, ego meum. Literas ad Cantherum, Pernam et Zwingerum mittam cum potero. Nam toto bimestri se nulla obtulit occasio.

Hiero[nymus] W[olfius] T[uus].